

Arrest

nr. 90 527 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd op X geboren te X in de provincie Bacau in Roemenië. U bent van Roemeense afkomst. In 1980 heeft u uw land van herkomst verlaten om de communistische dictatuur te ontvluchten. Begin 1981 vroeg u asiel aan in Duitsland. In 1982 ontving u een positief antwoord op uw asielaanvraag. In 1988 diende u een aanvraag in om de Duitse nationaliteit te bekomen. U diende hiervoor afstand te doen van uw Roemeense nationaliteit, hetgeen u in 1990 bij de Roemeense ambassade deed. In 1991 werd u gearresteerd door de Duitse autoriteiten. U vernam toen ook dat u de goedkeuring had om de Duitse

nationaliteit te verkrijgen. Omdat u hiervoor een taks niet had betaald kreeg u de Duitse nationaliteit niet.

In 2002 keerde u terug naar Roemenië. Uw familie aanvaardde u niet meer omdat ze na uw vertrek in 1980 problemen kenden met de Securitate. U startte er een rechtszaak om uw Roemeense nationaliteit terug te krijgen. U diende ook klacht in tegen Roemenië en Duitsland bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg.

In Roemenië verbleef u tot 2007. U werd er geïnterneerd in een ziekenhuis en moest geopereerd worden. Na de operatie stelden de geheime diensten u voor terug naar Duitsland te gaan. U kon ontsnappen. In Duitsland heeft u vijf maanden in een gaskamer gezeten. U kon de gasleidingen dichtknijpen en zo overleven. U trok in deze periode ook naar Engeland.

Op 20/02/2009 vroeg u asiel aan in Zweden maar zette deze procedure stop en keerde in mei 2009 terug naar Roemenië. Op 16/06/2009 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. U werd naar een arts gestuurd voor een injectie. U weigerde dit te doen. Omdat u zich niet aanbood voor het gehoor van 27/10/2009 bij de DVZ werd er geacht dat u afstand van asiel deed. Hierna vroeg u asiel aan in Denemarken vanwaar u op 27/01/2010 werd gerepatrieerd naar Roemenië. Op 30/07/2010 vroeg u tevergeefs asiel aan in Zwitserland.

In april 2012 verbleef u in Amsterdam. U legde uw valies op een stoel en ging naar een kiosk. Toen u terugkwam vertelde een vrouw u dat uw bagage was afgepakt door mensen van de veiligheid. De veiligheidsdiensten namen contact met de minister van binnenlandse zaken van Duitsland. Indien u informant zou worden, zou u de Duitse nationaliteit krijgen.

Op 02/05/2012 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België.

U verklaart dat u overal wordt gevolgd door de geheime politie van alle landen. U vreest te worden vermoord in Roemenië. Duitsland oefent druk uit op Roemenië om u te vermoorden.

U bent in het bezit van documenten betreffende uw rechtszaak in Duitsland en Roemenië. Wat betreft uw verblijf in Roemenië bent u in het bezit van drie verblijftitels, twee paspoorten voor staatloze personen, uw militair boekje, en een oude identiteitskaart. Verder bezit u nog een kopie van uw brief dd. 11/04/2012 gericht aan de Hoge Commissaris voor Mensenrechten, uw vreemdelingenkaart verkregen in Zweden, en informatie over de Canadese post.

B. Motivering

U verklaart (CGVS p. 2) geen nationaliteit te bezitten. Bijgevolg dient uw asielaanvraag behandeld te worden zoals deze van een staatloze, wat betekent dat het land van uw vroegere gewone verblijf in overweging dient te worden genomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren bent in 1942 en sinds 1980 in Duitsland verbleef. U deed in 1990 afstand van uw Roemeense nationaliteit om de Duitse nationaliteit te verkrijgen, hetgeen echter niet lukte. In 2002 werd u gerepatrieerd naar Roemenië waar u tot 2007 verbleef. U probeerde er tevergeefs de Roemeense nationaliteit terug te verkrijgen. U verkreeg er in deze periode drie verblijftitels (dd. 14/04/2008 geldig tot 13/04/2013, dd. 11/09/2003 geldig tot 11/09/2008, dd. 17/12/2002 geldig tot 17/06/2003) en twee paspoorten voor staatloze personen (dd. 07/05/2008 geldig tot 06/05/2013, dd. 11/09/2003 geldig tot 11/09/2008). Aangezien uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u tussen 2002 en 2007 op legale wijze in Roemenië verbleef, kan Roemenië als een land van gewoonlijk verblijf worden beschouwd. De vereiste om het land te bepalen waar de asielzoeker gewoonlijk verbleef, vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de asielzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van dat land. Aangezien Roemenië partij is bij het EVRM, mag er echter van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op zijn minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn (zie GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008).

Uit uw verklaringen (zie uw brief dd. 11/04/2012 gericht aan de Hoge Commissaris voor Mensenrechten; CGVS p. 2-3; DVZ vragenlijst p. 2) en documenten (zie groene map; DVZ I pt. 21) blijkt dat Roemenië u weigerde uw nationaliteit terug te geven omdat u problemen had gekend met de Duitse autoriteiten (wegens gebruik van valse documenten en drugshandel). U diende tegen deze weigering tevergeefs klacht in bij de bevoegde Roemeense instanties. Ten slotte diende u tegen deze weigering om u de Roemeense nationaliteit toe te kennen klacht in bij het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens te Straatsburg. Op 16/12/2008 oordeelde dit Hof dat Roemenië het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet had geschonden door u de Roemeense nationaliteit niet toe te kennen.

Gelet op het feit dat de Roemeense autoriteiten u bij terugkeer in het bezit stelde van identiteitsdocumenten en legaal verblijf (zie de drie verblijfstitels en twee paspoorten voor staatloze personen), en gelet op het feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat uw rechten en vrijheden, zoals bepaald in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in Roemenië niet werden geschonden, meent de commissaris-generaal dat er geen sprake is van vervolging of het toebrengen van ernstige schade door de Roemeense overheid toen ze u de Roemeense nationaliteit weigerde toe te kennen.

Uit uw verdere verklaringen (DVZ p. 2, CGVS p. 3-5, uw brief dd. 11/04/2012 gericht aan de Hoge Commissaris voor Mensenrechten) blijkt dat u in de overtuiging leeft dat u op vraag van Duitsland door de geheime diensten van alle landen waar u verbleven heeft wordt geviséerd; zo zou Duitsland, omdat u geklikt zou hebben over de gaskamers, druk uitoefenen op de Roemeense autoriteiten om u te vermoorden. Deze voorstelling van zaken kan niet geloofwaardig worden genoemd. Uw verklaring immers (CGVS p. 5) dat iedere keer dat u terugkeerde naar Roemenië u er uit schrik ondergedoken leefde, valt niet te rijmen met het feit dat u meermaals zelf contact opnam met de Roemeense autoriteiten. Dit blijkt niet alleen uit het feit dat u vele klachten indiende bij diverse instanties in Roemenië. Ook heeft u meermaals identiteitsdocumenten verkregen of laten verlengen. Zo blijkt uit uw administratief dossier dat u op 07.05.2008 nog een internationaal paspoort heeft verkregen van de Roemeense autoriteiten.

Ook moet worden vastgesteld dat de wijze waarop u meent te worden vervolgd absoluut niet realistisch is (zie o.a. dat u in Duitsland vijf maanden werd opgesloten in een gaskamer maar de gasleiding gedurende vijf maanden kon blokkeren met toiletpapier; dat de Nederlandse veiligheidsdiensten per walkietalkie contact namen met de Duitse minister van binnenlandse zaken die u de Duitse nationaliteit aanbood indien u informant zou worden). In het kader hiervan verklaart uw advocaat (CGVS p. 4 & 6) dat u paranoïde bent omwille van de dingen die in Roemenië zijn gebeurd. Hij stelt verder dat u bang bent om naar Roemenië terug te keren omdat u daar mensen verklikt heeft in het kader van een maffiazaak. Er moet echter worden opgemerkt dat u bij bevraging over uw vrees t.a.v. Roemenië (CGVS p. 6) hier zelf geen melding van maakte. Zelfs indien deze bewering een grond van waarheid zou hebben, moet er zoals hierboven reeds werd opgemerkt gesteld worden dat Roemenië partij is bij het EVRM, en er aldus mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op zijn minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn.

Bovenstaande elementen zijn onvoldoende om mij ervan te kunnen overtuigen dat er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De documenten betreffende uw rechtszaak tegen de Roemeense staat en de documenten betreffende uw verblijf in Roemenië (drie verblijfstitels, twee paspoorten voor staatloze personen) werden hierboven reeds besproken. Uw militair boekje en oude identiteitskaart bevatten gegevens die niet worden betwist. De kopie van uw brief dd. 11/04/2012 gericht aan de Hoge Commissaris voor Mensenrechten bevat een weergave van de door u aangehaalde problemen waar echter geen objectieve waarde aan kan worden gehecht. Uw vreemdelingenkaart verkregen in Zweden en informatie over de Canadese post bevatten geen informatie over de door u aangehaalde problemen. De documenten betreffende problemen die u kende in Duitsland kunnen de beoordeling van uw asielaanvraag t.a.v. Roemenië niet in een ander daglicht plaatsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker voert een theoretisch betoog over de definitie van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en meent hieraan te voldoen. In een tweede onderdeel citeert hij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat hij hier eveneens onder valt, waarbij hij verwijst naar zijn asielrelaas. Hij verwijst naar artikel 3 EVRM en naar het refoulementverbod. Hij meent dat hij deze argumenten niet meer kan aanhalen voor enige andere instantie in België. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij aan zijn vorige raadsman verklaard heeft dat hij in het kader van maffiapraktijken enkele individuen heeft verklikt en hij represailles vreest uit de Roemeense onderwereld, element dat onvoldoende werd bestudeerd.

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, zonder evenwel aan te geven om welke beginselen het gaat en op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten met concrete en waarachtige argumenten vermits hij niet verder komt dan een herhaling van zijn relaas en blote beweringen. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald, Roemenië partij is bij het EVRM en ervan mag worden uitgegaan dat de

fundamentele rechten er niet geschonden worden of dat men er op zijn minst over de nodige beroepsmogelijkheden beschikt en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

3.6. Waar verzoeker nog meent dat zijn verklaring dat hij vreest voor represailles uit de Roemeense onderwereld omdat hij enkele individuen heeft verklikt onvoldoende onderzocht werd, kan hij geenszins gevolgd worden. Immers heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom deze verklaring niet afdoende is om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name: *"In het kader hiervan verklaart uw advocaat (CGVS p. 4 & 6) dat u paranoïde bent omwille van de dingen die in Roemenië zijn gebeurd. Hij stelt verder dat u bang bent om naar Roemenië terug te keren omdat u daar mensen verklikt heeft in het kader van een maffiazaak. Er moet echter worden opgemerkt dat u bij bevraging over uw vrees t.a.v. Roemenië (CGVS p. 6) hier zelf geen melding van maakte. Zelfs indien deze bewering een grond van waarheid zou hebben, moet er zoals hierboven reeds werd opgemerkt gesteld worden dat Roemenië partij is bij het EVRM, en er aldus mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op zijn minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn."* Verzoeker voert hier geen concreet verweer tegen, doch beperkt zich tot een herhalen van zijn asielrelaas, hetgeen evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.8. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt voorts geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.9. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 24 september 2007, nr. 1311 (c)).

3.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3.11. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER